

Arrest

nr. 189 198 van 29 juni 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 23 januari 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 december 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 januari 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 28 juni 2016 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de EU, dit in de hoedanigheid van partner van een Belgische onderdaan in het kader van een geregistreerde verklaring van wettelijke samenwoning.

1.2. Op 19 december 2016 trof de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Het betreft de thans bestreden beslissingen. Zij zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van 52, §4, 5de van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28/06/2016 werd ingediend door: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de Belgische referentiepersoon volgende documenten voor: Loonbrieven van BVBA [L.] te Hulshout (mei, juni, juli 2016).

Met deze loonfiches wenst de Belgische referentiepersoon mogelijks te claimen dat hij bestaansmiddelen heeft die voorkomen uit een zelfstandige activiteit als bedrijfsleider. Deze loonfiches kunnen daartoe echter niet als voldoende bewijs worden aanvaard, daartoe zou een volledig uittreksel van de kruispuntbank der ondernemingen en een bewijs van aansluiting bij een sociale kas voor zelfstandigen moeten zijn voorgelegd. De ‘loonfiches’ zijn eigenlijk slechts verklaringen op eer, gezien betrokkene zelf ‘bedrijfsleider’ beweert te zijn, kan het gesolliciteerd karakter van die loonfiches niet worden uitgesloten.

Verder, voor zover de referentiepersoon wel degelijk een zelfstandige activiteit zou hebben en de loonfiches wel degelijk met de werkelijkheid zouden overeenstemmen wat betreft het bedrag dat hij zichzelf kan uitbetalen, dient te worden opgemerkt dat aan de hand van de voorgelegde loonfiches niet kan worden vastgesteld welke het netto beschikbare bedrag is. Er wordt immers enkel bedrijfsvoorheffing afgehouden overeenkomstig de loonfiches, hoeveel sociale bijdragen de referentiepersoon nog moet vereffenen, blijkt niet uit de voorgelegde stukken. Bij gebrek aan voldoende informatie kan er niet worden nagegaan in hoeverre de middelenvereiste voldaan is overeenkomstig artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Een behoeftenanalyse is in deze overbodig. Gezien we geen zicht hebben op het daadwerkelijke beschikbare inkomen, is niet vastgesteld dat het onvoldoende is en hoeft de oefening over hoeveel er dient ter beschikking te zijn, niet te worden gemaakt overeenkomstig de bepalingen van art. 42, §1, 2de lid van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is hier geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Betrokkene en zijn partner zullen een andere manier moeten vinden, voor zover zij de relatie wensen verder te zetten, om hun gezinsleven uit te bouwen/te beleven.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen wordt opgeworpen dat het beroep tot nietigverklaring onontvankelijk is bij gebrek aan belang.

Verwerende partij preciseert het als volgt:

“De verwerende partij heeft de eer op te merken dat verzoekster op 17.01.2017 opnieuw een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende (bijlage 19ter) in de hoedanigheid van partner in het kader van een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap, in functie van de Heer [L.].

Zij werd die dag in het bezit gesteld van een A.I., geldig tot 28.06.2017.

Gelet op het feit dat verzoekster opnieuw een bijlage 19ter in ontvangst nam in dezelfde hoedanigheid, toont zij niet aan over het rechtens vereiste belang te beschikken bij het indienen van huidige vordering”.

2.2. Ter terechtzitting wordt aan de verzoekende partij uitdrukkelijk gevraagd om haar belang uiteen te zetten voor wat betreft de beslissing tot weigering van verblijf, gelet op het gestelde in punt 2.1. De verzoekende partij verwijst vooreerst naar de kosten van het geding die ten laste vallen van verweerder indien ze in het gelijk wordt gesteld. De verzoekende partij kan echter niet worden gevolgd in haar betoog aangezien het beroep gegrond willen zien verklaard louter om de kosten van het geding te recupereren een onrechtstreeks belang betreft. Het betreft immers geen belang meer dat is verbonden aan het doen verdwijnen van de akte uit de rechtsorde, maar uitsluitend een belang om een middel gegrond te horen verklaren. Voorts is verzoekster van oordeel dat haar middelen wel degelijk gegrond zijn, waarbij ze aangeeft hierin te willen volharden en preciseert zij het niet eens te zijn met de appreciatie van de loonfiches van haar partner door de verwerende partij. De overtuiging dat de middelen gegrond zijn volstaat evenmin om het actueel belang bij het beroep aan te tonen. Verzoekster ontkent niet dat de nieuwe vestigingsaanvraag die ze heeft ingediend op 29 december 2016 opnieuw is geschied op grond van wettelijke samenwoning met haar Belgische partner. Aangezien verzoekster verkoos een nieuwe vestigingsaanvraag in te dienen kan ervan worden uitgegaan dat zij van oordeel was in staat te zijn om nieuwe overtuigingsstukken bij te brengen die aantonen dat de Belgische referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen zodat dit alles alsnog kan uitmonden in een erkenning van haar verblijfsrecht. Verzoekster toont ter terechtzitting alleszins niet aan dat deze nieuwe vestigingsaanvraag tot een andersluidende beoordeling van haar belang bij huidig beroep dient te leiden.

Verzoekster toont derhalve niet aan dat zij nog belang heeft bij de beslechting van haar beroep voor zover het is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf.

2.3. Voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten kan worden gewezen op het volgende.

Artikel 1/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat werd ingevoerd bij wet van 24 februari 2017 en dat in werking is getreden op 29 april 2017, luidt als volgt:

“De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of teruggedrijving, tast het bestaan van deze maatregel niet aan. Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of teruggedrijving opgeschort”.

2.4. Er kan niet worden vastgesteld dat de thans voorliggende zaak onder het toepassingsgebied *ratione temporis* van voormelde wetsbepaling valt. Zoals reeds gesteld werd artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet ingevoegd bij wet van 24 februari 2017, waarbij deze wet in werking is getreden op 29 april 2017. De wetgever heeft dienaangaande geen overgangsbepalingen voorzien. Derhalve moet de Raad vaststellen dat deze bepaling – die stelt dat het indienen van een verblijfsaanvraag of verzoek om internationale of tijdelijke bescherming het bestaan van een bevel om het grondgebied te verlaten niet aantast – enkel van toepassing is op maatregelen van verwijdering waarvan de betrokken vreemdeling reeds het voorwerp is bij *“een verblijfsaanvraag of verzoek om internationale of tijdelijke bescherming”*, die werd ingediend vanaf de inwerkingtreding van voormelde wet. In casu dateert de verblijfsaanvraag die het recht op een attest van immatriculatie heeft geopend – met name de nieuwe vestigingsaanvraag die op 29 december 2016 werd ingediend – van vóór de inwerkingtreding van de wet van 24 februari 2017. Aldus ressorteert huidige zaak *ratione temporis* niet onder het toepassingsgebied van artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet. Er anders over oordelen zou immers impliceren dat retroactieve werking wordt verleend aan voormelde wetsbepaling, die deze bij gebreke aan enige overgangsbepalingen niet kan worden toegedicht.

2.5. Dit alles leidt tot de conclusie dat het bevel om het grondgebied te verlaten onverenigbaar is met het op 17 januari 2017 uitgereikte attest van immatriculatie, zodat dit bevel minstens als impliciet ingetrokken dient te worden beschouwd (cf. RvS 14 juni 2016, nr. 235.046 en RvS 28 februari 2017, nr. 237.499). Hierbij dient te worden opgemerkt dat een attest van immatriculatie niet louter de uitvoerbaarheid van een verwijderingsmaatregel raakt, doch tevens de verwijderingsmaatregel zelf (cf. RvS 14 juni 2016, nr. 235.046). Het loutere oordeel van de verwerende partij dat dit niet het geval is, ook al dateert de vestigingsaanvraag van voor de inwerkingtreding van de wet van 24 februari 2017, kan hieraan geen afbreuk doen. De verzoekende partij gedraagt zich ter terechtzitting naar de wijsheid van de Raad voor wat betreft haar belang bij het aanvechten van het bevel om het grondgebied te

verlaten, indien de Raad bij arrest vaststelt dat deze beslissing moet worden beschouwd als ingetrokken, quod in casu.

Het beroep is onontvankelijk voor zover het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

2.6. Het beroep is derhalve in zijn geheel onontvankelijk. De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep is in de aangegeven mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande waarbij wordt vastgesteld dat het belang is teloorgegaan doordat de verzoekende partij een nieuwe vestigingsaanvraag heeft ingediend en het dus niet de verwerende partij is die verantwoordelijk is voor het teloorgaan van het belang van verzoekster, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA